

„Ja, saa er jeg altsaa fremdeles henvist til min Med-Pensionær, Hr. Børstefabrikant Mikkelsens Barmhertighed,“ sukkede Pateren. „Naa — han slaar virkelig en ganske proper Kugle. Han har en Force i venstre Spænd, som jeg højlig beundrer . . . højlig beundrer!“

„Men her er dog saa megen anden Oplivelse, Hr. Pastor,“ indskød hurtigt Fru Betty, hvem Emanuels Holdning havde gjort nervøs, og som ønskede at give Samtalen en anden Retning. „Der er virkelig ganske smukt heromkring. Og De er jo en stor Ynder af Naturen. De er jo endog en ivrig Jæger, har jeg ladet mig fortælle.“

„Jeg er Dem i høj Grad forbunden for Deres fordelagtige Mening om mig. Frue! Men desværre . . . jeg er et ganske prosaisk Menneske! Jeg nægter ikke, at jeg har et lille Sværmeri for at sole min dovne Krop paa en Kløvermark. Jeg finder det ogsaa yderst behageligt en varm Sommerdag at tage en lille Middagsslummer i Skyggen af et Skovhegn, ved Bredden af et køligt skvulpende Vand . . . især naar det ikke er altfor langt fra et Sted, hvor man ogsaa kan faa Vand paa Maskine. Men for de saakaldte højere Naturnydelser mangler jeg desværre al Sans . . . al Sans! Jeg skammer mig ved at tilstaa det; men troer De f. Eks., at det igaar var mig muligt at drive mig op til nogen nævneværdig Begejstring for det sikkert højst poetiske Regnvejr? Jeg saae kun, at det øsregnede, da jeg stod op. at det plaskregnede, da vi spiste Frokost, og at det ved Middagstid var et saadant Skybrud, at Vandet styrtede spandevist gennem Skorstenen ned i Suppegryden . . . at dømme efter Suppens Smag i hvert Fald.“

„Ganske som jeg!“ istemte Frk. Ragnhild med forceret Livlighed. „Pastor Petersen og jeg er i det hele forbavsende enige. Dersom jeg sad Dem lidt